

Súd: Okresný súd Bánovce nad Bebravou
Spisová značka: 3T/22/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3215010044
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Valášek
ECLI: ECLI:SK:OSBN:2018:3215010044.18

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bánovce nad Bebravou v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Valáška a prísediacich Bc. Jarmily Nagyovej a Mgr. Márie Šujanovej na hlavnom pojednávaní dňa 20.06.2018 v trestnej veci proti L. V., nar. X.XX.XXXX v V. nad V., trvale bytom M., X. č. XXX/XXX, pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona takto

rozhodol:

obžalovaný L. V., nar. X.XX.XXXX v V. nad V., trvale bytom
M., X. č. XXX/XXX

je vinný, že

v období mesiacov november a december XXXX po predchádzajúcej telefonickej dohode a osobných rozhovoroch na viacerých miestach v obci Bošany a v Bánovciach nad Bebravou vypýtal od Ing. F. U. finančnú hotovosť vo výške XXXXX € pod zámienkou sprostredkovania a vybavenia úveru v presne neurčenej banke v Bratislave vo výške 170000 € až 200000 €, pričom poškodený C.. F. U. koncom mesiaca november XXXX vyplatil L. V. hotovosti sumu 11000 € a následne vložil na účet č. ú." XXXXXXXXXXX/XXXX patriaci manželke obvineného U. V. dňa X.XX.XXXX sumu XXXX €, dňa X.XX.XXXX sumu 1000 €, dňa 17.12.2012 sumu 12000 €, pričom vedel, že žiadny úver nevybaví, žiadny úver ani nesprostredkoval ani nevybavil a peniaze mu nevrátil, ale ich použil pre vlastnú potrebu,

t e d a

na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že iného uviedol do omylu a spôsobil tým značnú škodu,

č í m s p á c h a l

zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona.

Za to sa
o d s u d z u j e

Podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Tr. zákona na trest odňatia slobody v trvaní 3 /tri/ roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona sa obžalovaný z a r a d ť u j e na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku súd poškodeného C.. F. U., nar. XX.X.XXXX v V. nad V., trvale bytom V. nad V., N. a U. XXXX/XX s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní súd zistil skutkový stav veci tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

D. sa na hlavnom pojednávaní (v časti jeho opakovania z dôvodu zmeny členov senátu) nezúčastnil, keď výslovne požiadal o vykonávanie hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti. X. na uvedenú skutočnosť bola na hlavnom pojednávaní na návrh prokurátora čítaná výpoveď obžalovaného z prípravného konania, kde obžalovaný svoju vinu popieral, pričom síce potvrdil prevzatie finančných prostriedkov v celkovej výške 21.000,- € a to formou prevodu na účet jeho manželky, pričom poprel prevzatie akýchkoľvek financií v hotovosti od obžalovaného. Obžalovaný poprel, že by mal úmysel sa obohatiť na úkor poškodeného o tieto finančné prostriedky tým, že uvedie poškodeného do omylu, keď trval na tom, že finančné prostriedky od poškodeného prevzal za účelom zábezpeky na vybavenie úveru pre poškodeného a tieto finančné prostriedky následne odovzdal tretej osobe, ktorá mala úver sprostredkovať a to X. P., ktorý však zomrel. S poškodeným žiadnu dohodu nemali spísanú. Pri preberaní finančnej hotovosti X. P. od obžalovaného bola prítomná iba manželka obžalovaného a žiaden doklad vydaný nebol. K odovzdaniu došlo v obydlí obžalovaného v M..

Súd na hlavnom pojednávaní taktiež vyslúchol svedka poškodeného C.. F. U., svedkov C. Z., L. Y.. F. U. V. - manželka obžalovaného v priebehu hlavného pojednávania odmietla vypovedať.

F. na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a to: výpis z účtu vedený na meno U. V. č.I XX-XXX, dohoda o urovnaní č.I XXX-XXX, REGOB k osobe X. P. č.I XXX, správa daňového úradu Nitra č.I 173-186, správa OO PZ BnB č.I 281, výpis z ústrednej evidencie priestupkov č.I 282-287, odpis RT č.I 852-856, rozsudok OS TO sp. zn. 1T/47/2016 č.I 620-625, rozsudok OS TO sp. zn. 2T/36/2013 č.I 628-635, rozsudok OS Bratislava IV č.k. 3T/60/2014-444 č.I 724-733, rozsudok OS Bratislava sp. zn. 3To/49/2017 č.I 734-738, rozsudok OS Senica sp. zn. 1T/41/2010 č.I 795-832 a ostatný spisový materiál.

Svedok poškodený Ing. F. U. po zákonom poučení na hlavnom pojednávaní vypovedal, že je od roku XXXX majiteľom športovej predajne v V. nad Bebravou a to v bývalej budove Artepu. Táto budova bola v konkurze, v septembri roku 2012 na túto budovu v rámci konkurzného konania bola vyhlásená dražba. Pre obavy zo straty priestoru, kde mal predajňu, sa snažil zohnať fin. prostriedky na zakúpenie tejto budovy. Nakoľko bol v časovej tiesni, vedel, že vybavovanie úverov v bankách trvá dlhšiu dobu, obrátil sa na obžalovaného, keďže sa dopyčul, že už podobné veci riešil. Rozprávali sa o tom ústne aj telefonicky, obžalovaný prisľúbil pomoc, následne ho informoval, že na vybavenie úveru potrebuje zábezpeku v sume 32 tisíc €. Niekedy v novembri alebo decembri roku 2012 poskytol obžalovanému v hotovosti sumu 11 tisíc € za prítomnosti svedka C. Z. a to v poškodeného športovej predajni v budove Artepu. Ďalej boli uskutočnené tri prevody a to suma 1000 €, 8 tisíc € a 12 tisíc €, pričom sumy 1000 € a 12 tisíc € bolo zaslaných z účtu poškodeného a suma 8 tisíc € bola zaslaná z účtu L. Y. na účet manželky obžalovaného. Tieto prevody boli tiež v tom istom období. Obž. mu prisľúbil, že ten úver bude vybavený v priebehu jedného až dvoch mesiacov. Z tejto sumy suma 8 tisíc € bola poškodenému zapožičaná zo strany svedka L. Y.. Poškodený v januári 2013 kontaktoval obžalovaného s tým, čo sa deje ohľadom úveru, on mu povedal, že zatiaľ nič, preto sa poškodený obrátil na banku s tým, že platba 8 tisíc € bola iba chybovou platbou, aby mu fin. prostriedky boli vrátené, k tomuto pristúpil na základe splnomocnenia pána Y., nakoľko on bol tým, kt. túto časť fin. prostriedkov posielal. Na to ho kontaktoval obžalovaný, po tom, čo mu došlo oznámenie z banky s tým, že ak bude túto sumu žiadať späť, on prestane vybavovať veci týkajúce sa úveru. Vzhľadom na túto skutočnosť, poškodený fin. prostriedky vo výške 8 tisíc € zohnal od svedka C. Z. a sumu X tisíc € vrátil L. Y.. O. sa ohľadom úveru informoval a to opakovane či už telefonicky alebo sms správami, pričom obžalovaný mu uvádzal, že buď nemá čas, že sa má spýtať o týždeň, o dva dni, že teraz s tými ľuďmi sedí a opakovane podobné veci. Čo sa týka ďalšieho, do marca 2013 sa nič ďalšieho nestalo, nakoniec si úver zohnal od iných osôb, kde mu úver pomohol zabezpečiť brat, kt. je fin. poradca. Vlastníctvo budovy nadobudol. Následne kontaktoval V. s tým, že už nič nemôže brániť vybaveniu úveru, nakoľko je vlastníkom budovy, išlo by tak o klasický hypotekárny úver. Obž. ho v priebehu týždňa alebo dvoch následne kontaktoval s tým, že toto nebude možné vzhľadom na skutočnosť, že pozemok pod budovou nie je v poškodeného vlastníctve. Poškodený zisťoval vlastnícke

právo k pozemku pod budovou, pričom zistil, že tento je vo vlastníctve ministerstva dopravy. V priebehu nasledujúcich dvoch mesiacov, resp. do júla 2013 plne zabezpečil odkúpenie pozemku do osobného vlastníctva. Znova kontaktoval obžalovaného, povedal mu, že už aj pozemok je v jeho vlastníctve a možno realizovať úver. Obžalovaný povedal, že ľudia sú na dovolenkách, termín presunul na september, neskôr na október a november. Poškodený vzhľadom na finančnú situáciu, keď mal tie fin. prostriedky požičané od ľudí, to riešil tak, že si spravil jeden dlh voči svedkovi Z., pričom z fin. prostriedkov, od svedka Z. následne povýplácal ostatných ľudí, kt. mu požičali fin. prostriedky. Súčasne s tým prepísal polovicu budovy na C. Z., k prepisu došlo do konca roka 2013. Aj v tomto období bol v kontakte s obžalovaným, kt. mu opakovane prisľuboval vybavenie úveru a vravel, že má počkať do januára 2014, kde určite do tohto obdobia úver vybaví, k tomu však nedošlo, poškodený následne podal trestné oznámenie. Po podaní tr. oznámenia ho kontaktoval obžalovaný, s tým, že žiadal o stiahnutie trestného oznámenia a že sa dohodnú na vyplatení časti dlhu. V tom období už mal pravdepodobne už aj podanú žalobu na občiansky súd, keď sa s obžalovaným dohodli na zmluve, podanie na občianskoprávny súd zobral späť. V zmluve ako spoludlžník bola uvedená manželka obžalovaného, celý dlh bol uvádzaný vo výške 27 tisíc €, teda sumu 5 tisíc € skresali. Následne mu zo strany obžalovaného bola uhradená časť dlhu vo forme auta v hodnote 10.000,- €, ďalšie peňažné alebo nepeňažné plnenie z jeho strany mu však nebolo poskytnuté. Obžalovaný ho ešte kontaktoval s tým, či nechce prijať ďalšie auto ako plnenie, čo však poškodený nechcel, nakoľko s tým mal iba starosti. Po dohode s advokátom následne vec voči spoludlžníčke dal žalobu na súd, pričom vo veci bolo rozhodnuté, kde mu bol priznaný nárok 17.000,- € a v súčasnosti je to v štádiu exekúcie voči spoludlžníčke.

Svedok C. Z. po zákonom na hlavnom pojednávaní vypovedal, že vzhľadom na to, že sa to udialo v roku 2012 jeho výpoveď z prípravného konania je pravdivá a tej sa pridriava. Pamätá si, že obž. prišiel do predajne pána U. s tým, že si prišiel prevziať hotovosť. Obžalovaný mal prevziať peniaze s tým, že sa postará o to, aby poškodený dostal úver. Čo sa týka sumy, kt. bola obžalovanému vyplatená, bolo to od 10 do 12 tisíc. Obžalovaný zobral peniaze v tom športovom obchode, odišiel, potom uplynul nejaký čas, s poškodeným sa obaja vybrali do rodinného domu obžalovaného, našli ho doma. Vraveli, že nemusí nič vybavovať, že stačí, keď vráti peniaze a bude to vybavené. On povedal, že peniaze však dal iným osobám, kt. to vybavujú a peniaze nemá ako vrátiť. O vrátení finančných prostriedkov poškodenému zo strany obžalovaného nevie, vie, že obž. dával poškodenému ako protihodnotu nejaké auto, malo by sa jednať o škodu Super B benzín, vtedy vyhodnotil, že tá má tržnú hodnotu asi od 10 do 13 tisíc €. K celkovej sume zábezpeky uviedol, pri odstraňovaní rozporov, že by táto mala byť vo výške, akú uviedol v prípravnom konaní, teda 32.000,- €.

Svedok L. Y. po zákonom poučení na hlavnom pojednávaní vypovedal, že v roku 2012 poškodený potreboval fin. prostriedky za účelom odkúpenia si budovy, v kt. majú prevádzky. Svedok si fin. prostriedky na jeho budovu hľadal sám a poškodený si ich zháňal tiež sám. Po nejakom čase, bol asi november, prišiel poškodený za svedkom, či by mu neposkytol sumu 8000 € do depozitu, že potom mu bude umožnené dostať úver s tým, že úver by mal dostať už v decembri a z neho budú vrátené svedkove fin. prostriedky. Fin. prostriedky mu poskytol a to sumu 8 tisíc € a to tak, že tieto fin. prostriedky zaslal na číslo účtu, kt. vlastníkom bola pani V. Keď prešiel december a ani po Vianociach fin. prostriedky nedostal, išiel za pánom U., že čo s tým bude, kedy ich dostane. On mu povedal, aby ešte počkal, následne v januári mu čiastku 8 tisíc € vyplatil v hotovosti. Podľa jeho vedomostí celkový deposit mal byť asi 32.000,-€.

Svedkyňa U. V. - manželka obžalovaného na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení využila svoje právo nevypovedať.

Z výpisu účtu vedeného vo VÚB a.s. na meno svedkyne U. V. - manželky obžalovaného vyplýva, že dňa 2.10.2012 poškodený vložil na predmetný účet sumu 2.000,-€, následne v mesiaci december dňa 5.12.2012 bola zo strany svedka L. Y. zaslaná na ten istý účet suma 8.000,- € a dňa 7.12.2012 bol realizovaný vklad na sumu 1.000,- € a dňa 17.12.2012 vklad v sume 12.000,- €. Iné príjmy účtu boli v podstate obmedzené na príjmy svedkyne spočívajúce v rodičovskom príspevku a prídavku na dieťa a jediným iným väčším vkladom bol vklad sumy 4.500,- €, ktorý bol následne ešte v ten istý deň v obdobnom rozsahu (4.200,-€) zaslaný do zahraničia pravdepodobne za účelom kúpy OMV VW Passat. Výbery z účtu boli robené priebežne v menšom rozsahu až na výbery v čase 19-21 december 2012, kedy bez uvedenia účelu bola vybratá suma 10.500,- € (v časti výberov v zahraničí zaúčtovaná až 27.12.2012).

Z dohody o urovnaní medzi poškodeným na jednej strane a obžalovaným a jeho manželkou (ako osobe pristupujúcej k záväzku obžalovaného) na strane druhej vyplýva, že títo uzavreli dňa 11.2.2015 dohodu o urovnaní, na základe ktorej sa obžalovaný a jeho manželka aj keď spochybňujúc prevzatie finančných prostriedkov v hotovosti v sume 11.000,- € (a nespochybňujúc prevzatie fin. hotovosti vo výške 21.000,- €) pre potreby zabezpečenia úveru pre poškodeného (pričom predmet urovnania je konštatovaný aj ako konanie, pre ktoré je obžalovaný súdne stíhaný v tejto veci) sa zaväzujú poškodenému uhradiť spolu sumu 27.000,- € a to v 4 splátkach. Poškodený pritom vyhlásil v rámci dohody, že nad rámec tejto pohľadávky sa vzdáva voči obžalovanému akýchkoľvek ďalších nárokov či už z titulu istiny, alebo omeškania. Poškodený mal následne vziať návrh v civilnom konaní vedenej na okresnom súde Topoľčany v uvedenom predmete veci v celom rozsahu späť a taktiež aj požiadať o zastavenie trestného stíhania po uhradení prvej dohodnutej splátky.

Z výpisu údajov k osobe U. X. P., nar. XX.X.XXXX vyplýva, že uvedená osoba zomrela dňa XX.X.XXXX v V..

Zo správy Daňového úradu Nitra zo dňa 19.9.2014 vyplýva, že obžalovaný ako živnostník za zdaňovacie obdobie roku 2013 podal daňové priznanie z ktorého vyplýva, že za toto obdobie mal príjmy z podnikateľskej činnosti vo výške 41985,24 € a výdavky vo výške 37652,31 €, pričom základ dane tak bol 4332,93 €. V daňovom priznaní za rok 2012 obžalovaný ako podnikateľský subjekt nevykázal žiaden príjem.

Zo správy obvodného oddelenia PZ Bánovce nad Bebravou zo dňa 22.01.2015 a z výpisu Ústrednej evidencie priestupkov MV SR vyplýva, že obžalovaný bol 15 krát priestupkovo postihnutý za priestupky na úseku cestnej dopravy.

Z odpisu registra trestov u obžalovaného vyplýva, že tento bol doposiaľ 17 krát súdne trestaný, avšak v 13 prípadoch sa na jeho osobu hľadí ako keby nebol odsúdený. U odsúdení, na ktoré súd môže prihliadať ide o ekonomickú a hospodársku trestnú činnosť. Obžalovaný pred spáchaním trestného činu nebol podrobený priamemu výkonu trestu odňatia slobody.

Z rozsudku okresného súdu Topoľčany v konaní pod sp. zn. 1T/47/2016 zo dňa 30.1.2017 právoplatným toho istého dňa vyplýva, že na základe schválenia dohody o vine a treste bol obžalovaný v predmetnej veci uznaný za vinného zo spáchania zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona, pričom skutku sa dopúšťal v období od 25.1.2012 do 27.1.2014. Uložený mu bol súhrnný trest vo výmere 3 roky podmienene s odkladom trestu na skúšobnú dobu vo výmere 5 rokov za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho osobou a povinnosti zaplatiť v skúšobnej dobe daňový dlh. Súčasne bol zrušený výrok o trest uložení rozsudkom okresného súdu Topoľčany sp. zn. 3T/6/2010 v spojení s uznesením KS Nitra sp. zn. 2To/77/2015 a rozsudok okresného súdu Topoľčany sp.zn. 2T/36/2013 v spojení s uznesením KS Nitra sp. zn 2To/97/2014 a nadväzujúce výroky.

Z rozsudku okresného súdu Topoľčany v konaní pod sp. zn. 2T/36/2013 zo dňa 11.3.2015, právoplatným 11.3.2015 v spojitosti s uznesením KS Nitra sp. zn 2To/97/2014 vyplýva, že obvinený bol uznaný za vinného z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest v sume 500,-€. K trestnej činnosti obžalovaného došlo v mesiaci jún 2011.

Z rozsudku okresného súdu Bratislava IV č. k. 3T/60/2014-444 v spojitosti s rozsudkom krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/49/2017 vyplýva, že obžalovaný bol týmito rozhodnutiami právoplatne uznaný za vinného zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom strázenia. K skutku došlo v období od mája 2011 do decembra 2011.

Z rozsudku okresného súdu Senica v konaní pod sp. zn. 1T/41/2010 zo dňa 14.2.2017, právoplatným 22.3.2018 vyplýva, že obvinený bol uznaný za vinného zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky podmienene s odkladom trestu na skúšobnú dobu vo výmere 3 rokov za súčasného uloženia probačného dohľadu a primeraných obmedzení a povinnosti nad jeho osobou počas skúšobnej doby. K spáchaniu trestného činu došlo v období rokov 2000-2007.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaný skutok sa stal a napĺňa všetky znaky základnej skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 a vzhľadom na celkovú výšku spôsobenej škody 32.000,- € aj dodatočný znak značnej škody predvídaný kvalifikovanou skutkovou podstatou zločinu podvodu podľa ust. § 221 ods. 3 písm. a) Tr. zákona. Obžalovaný je z trestnej činnosti usvedčovaný primárne výpoveďami svedka poškodeného Ing. F. U., ktorý skutok popísal obdobne ako to je obžalovanému kladené za vinu vo výrokovvej časti rozsudku ako aj podporne výpoveďami svedkov C. Z. a F. Y., ktorý boli pri jednotlivých odovzdaniach, resp. prevodoch finančných prostriedkov obžalovanému od poškodeného. Sám obžalovaný vo svojej výpovedi z prípravného konania ani nespochybňoval prevzatie finančných prostriedkov vo výške 21.000,- € zo strany poškodeného (čiastočne v rozsahu 8.000,- prevedených z účtu svedka J. Y.) a to za účelom zabezpečenia úveru pre poškodeného vo výške 170.000,- až 200.000,- € (pre účely kúpy nehnuteľnosti poškodeným). Obžalovaný sponchybňoval prijatie sumy 11.000,- €, ktoré boli poskytnuté poškodeným obžalovanému v hotovosti v mesiaci november 2012 v predajni poškodeného v budove ARTEP. Táto skutočnosť je však dôveryhodne okrem svedeckej výpovede poškodeného preukazovaná aj svedeckou výpoveďou svedka C. Z., ktorý bol osobne uvedeného odovzdania finančných prostriedkov prítomný a s prihliadnutím na časový odstup aj dostatočne presne potvrdil rozsah poskytnutých finančných prostriedkov poškodeným obžalovanému v hotovosti. Súd preto napriek verzii obžalovaného, že od poškodeného prevzal (resp. že poškodený zabezpečil odovzdanie obžalovanému) iba sumy 21.000,- € (ktorých pripísanie na účet manželky obžalovaného -svedkyne U. V. vyplývalo nielen z jej výpisu účtu, ale aj spoločnej dohody o urovnaní medzi obžalovaným, jeho manželkou a poškodeným) mal za preukázané aj prevzatie hotovosti vo výške XX.XXX,- € v hotovosti a spôsobenie tak celkovej škody vo výške 32.000,- € vzhľadom na dôveryhodnosť výpovedí svedka poškodeného a svedka C. Z.. Z pohľadu naplnenia znakov objektívnej stránky a subjektívnej stránky konania obžalovaného súd mal za preukázané, že poškodený bol obžalovaným uvádzaný do omylu z pohľadu využitia poskytnutých finančných prostriedkov. Obžalovaný v rámci jeho výpovede v prípravnom konaní prezentoval na svoju obranu verziu, že obdržané finančné prostriedky za účelom zabezpečenia úveru pre poškodeného odovzdal osobe X. P.. Uvedená osoba v čase začatia trestného stíhania už nežila a nebolo možné túto osobu vyslúchnuť, avšak napriek tejto skutočnosti možno bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že táto verzia obžalovaného je vyvracaná listinnými dôkazmi vykonanými v rámci hlavného pojednávania, kde z výpisu účtu obžalovaného, kde bola prevedená podstatná časť poškodeným zabezpečených finančných prostriedkov jednak nebola prevedená na finančný účet osoby uvádzanej obžalovaným (X. P., ktorá v predmetnom období ani v oblasti bankových služieb nepracovala ako to vyplýva zo správy sociálnej poisťovne na č.l. 194), resp. nebola vôbec prevádzaná na iný účet, práve naopak bola používaná na bežnú spotrebu čomu nasvedčujú časté opakované výbery z bankomatov a úhrada iných nákladov domácnosti obžalovaného, pričom uvedené prostriedky v predmetnom období tvorili v podstate jediný podstatný príjem rodiny obžalovaného, keď z daňového priznania obžalovaného vyplýva neexistencia zárobku za predmetné obdobie a jeho manželka poberala iba rodičovský príspevok a prídavok na dieťa. Finančné prostriedky pritom mali byť podľa obžalovaného v hotovosti odovzdané uvedenej zomrelej osobe (napriek rozsahu poskytnutých finančných prostriedkov) iba za prítomnosti manželky obžalovaného (ktorá na pojednávaní odmietla vypovedať) a bez akéhokoľvek písomného potvrdenia od osoby, ktorá ich mala prevziať - X. Podobu. F. preto ani tejto časti obrany obžalovaného neuveril. Pokiaľ súd mal za preukázané, že finančné prostriedky obdržané obžalovaným od poškodeného tento nevyužil na účel, na ktorý mu boli poškodeným poskytnuté (kde účel poskytnutia na zabezpečenie úveru vyplýva nielen z výpovede poškodeného, ale aj z výpovedí svedkov, ale aj samotného obžalovaného) uviedol obžalovaný poškodeného v otázke ich využitia do omylu. Ich následné použitie pre osobnú potrebu, resp. potrebu domácnosti obžalovaného jednoznačne možno považovať za skutočnosť preukazujúcu jeho úmyselné konanie motivované vôľou obohatiť sa na úkor poškodeného, keď vzhľadom na jeho vtedy aktuálnu finančnú situáciu nedisponoval inými prostriedkami, ktorými by mohol naplniť účel poskytnutia finančných prostriedkov poškodeným (zložiť zábezpeku za účelom poskytnutia úveru poškodenému) a napriek tomu tieto prostriedky, ktoré mu boli poskytnuté za jednoznačným účelom použil tieto v rozpore s ním na osobnú potrebu. Skutočnosť, že zo strany obžalovaného sa jednalo o premyslené a cielené konanie, ktoré je preukazované aj následnou komunikáciou zo strany obžalovaného s poškodeným, ktorá bola motivovaná vôľou časovo oddialiť následky jeho konania, keď opakovane a postupne uvádzal ďalšie a ďalšie dôvody, pre ktoré doposiaľ nedošlo k vybaveniu úveru, alebo pre ktoré nemôže dôjsť k vráteniu poskytnutých finančných prostriedkov poškodenému. V rámci tejto komunikácie, aj keď poškodený požiadavky obžalovaného splnil, došlo následne ku kladeniu ďalších podmienok, ktoré mali podľa obžalovaného vybavenie úveru odďaľovať. K vybaveniu úveru však nedošlo ani po splnení

všetkým obžalovaným uvádzaných požiadaviek a obžalovaný sa následne poškodenému vyhýbal a pri kontakte už iba žiadal o dodatočné lehoty. Z tohto konania je zrejmé, že príčinou nezabezpečenia účelu poskytnutia finančných prostriedkov poškodeným obžalovanému neboli práve okolnosti pri vybavovaní úveru obžalovaným (alebo inou osobou - keď ním uvádzaná osoba aj v tomto období ešte žila), ale práve už vyššie konštatovaná skutočnosť, že finančné prostriedky boli použité iným spôsobom a to na osobné potreby obžalovaného.

Súd vzhľadom na takto zistený skutkový stav preto uznal obžalovaného za vinného zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona a vzhľadom na celkovú výšku spôsobenej škody (32.000,- € aj znak značnej škody predvídaný ust. § 221 ods. 3 písm. a) Tr. zákona. Obžalovaný ako subjekt spĺňa podmienky trestnej zodpovednosti tak z hľadiska veku aj pričetnosti. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že obžalovaný konal v priamom úmysle, teda priamo úmyselne zasiahol do záujmu spoločnosti na ochrane majetku osôb.

Súd v danom konaní skúmal možnosť uloženia súhrnného trestu vzhľadom na skutočnosť, že bol obžalovaný viac krát súdne trestaný za iné trestné činy. Súd konštatuje, že rozhodnutie, od ktorého by skutky spáchané neskôr bolo možné považovať za skutky v súhrne je rozhodnutie Okresného súdu v Martine sp. zn. 3T/197/2010 zo dňa 14.2.2012 právoplatné toho istého dňa, kde došlo k upusteniu od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/18/2010. V konaniach vedených na okresných súdoch Zvolen pod sp. zn. 5T/32/2010 a Poprade sp. zn. 2T/114/2009 sa na obžalovaného hľadí ako keby nebol odsúdený a uloženie súhrnného trestu preto nepripadá do úvahy. Rozhodnutie Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 2T/36/2013 bolo zrušené v časti výroku o treste rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 3T/6/2010, ale následne znova spolu s rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 3T/6/2010 v časti výroku o treste aj rozsudkom Okresného súdu Topoľčany 1T/47/2016, ktorým pri schválení dohody o vine a treste súd uložil súhrnný trest za všetky tieto odsúdenia. Napriek skutočnosti, že rozsudok Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 3T/6/2010 bol vyššie uvedeným rozsudkom v časti výroku o treste už zrušený, bol tento opätovne zrušený rozsudkom Okresného súdu Senica sp. zn. 1T/41/2010. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/60/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/49/2017 bol ukladaný samostatný trest vzhľadom na nemožnosť reparácie nesprávneho výroku o súhrnnom treste uloženým Okresným súdom Topoľčany v konaní pod sp. zn. 3T/6/2010, resp. sp. zn. 1T/47/2016. Súd po zabezpečení uvedených rozhodnutí konštatuje, že ani v jednom prípade nie je možné uloženie súhrnného trestu s vyššie uvedenými odsúdeniami. Medzi skutkami, za ktoré Okresný súd v Senici v konaní pod sp. zn. 1T/41/2010 odsudzoval obžalovaného a ktoré sú z obdobia rokov 2000-2007 a skutkami, za ktoré tunajší súd odsudzuje obžalovaného existujú predeľujúce odsudzujúce rozsudky ako napr. rozsudok Okresného súdu v Martine sp. zn. 3T/197/2010 zo dňa 14.2.2012 právoplatný toho istého dňa. Rozsudok okresného súdu Topoľčany 1T/47/2016 je rozsudkom, kde súhrnným trestom bol obžalovaný postihovaný za skutok v časti konania pod sp.zn. 1T/47/2016 v období od 25.1.2012 do 27.1.2014, ďalej za skutok kde vina bola uznaná v konaní toho istého súdu pod sp.zn. 2T/36/2013 a k spáchaniu skutku v predmetnej veci došlo v mesiaci jún 2011, teda pred vyhlásením rozsudku Okresného súdu v Martine sp. zn. 3T/197/2010 zo dňa 14.2.2012 právoplatného toho istého dňa a taktiež je postihovaný súhrnným trestom aj za skutok, kde bol uznaný za vinného rozsudkom okresného súdu Topoľčany 3T/6/2010, kde k spáchaniu trestnej činnosti došlo v mesiaci august 2008. Vzhľadom na skutočnosť, že rozsudkom okresného súdu Topoľčany 1T/47/2016 tak bol obžalovanému ukladaný súhrnný trest aj za trestné voči ktorým nemožno ukladať súhrnný trest (nakoľko medzi ich spáchaním a spáchaním tu posudzovaného zločinu došlo k odsúdeniu obžalovaného vo veci Okresného súdu v Martine sp. zn. 3T/197/2010) nemožno ani voči výroku o treste v tomto rozhodnutí ako celku ukladať súhrnný trest. Z pohľadu odsúdenia obžalovaného v trestnej veci vedenej Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 3T/60/2014 v spojení s rozsudkom krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3To/49/2017 tiež nie sú splnené predpoklady na uloženie súhrnného trestu. Trestná činnosť obžalovaného v predmetnej veci bola páchaná v období mesiacov máj až december 2011 a teda taktiež ako napr. vo veci vedenej Okresnom súde Topoľčany pod sp.zn. 2T/36/2013 (jún 2011) a teda pred vyhlásením rozsudku Okresného súdu v Martine sp. zn. 3T/197/2010, čo taktiež znemožňuje uloženie súhrnného trestu.

Po zvážení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu súd prihliadal na spôsob spáchania trestnej činnosti, poznatky o osobe páchatela, rozsah spôsobenej škody, čiastočné uhradenie škody ako aj na rovnováhu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Súd je toho názoru, že v danom prípade neexistovala na strane obžalovaného poľahčujúca okolnosť,(keď bol opakovane

priestupkovo postihovaný a súdne trestaný) a ani prirážajúcu okolnosť, keď odsúdenia pred spáchaním tu posudzovaného zločinu boli buď zahladené a súd tak na ne nemôže prihliadať, alebo nimi bolo upustené od uloženia ďalšieho, alebo súhrnného trestu. Berúc do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti dôležité pre určenie druhu a výmeru trestu, ako i vzhľadom na dolnú hranicu trestnej sadzby súd vyhodnotil, že uloženie trestu na dolnej hranici trestnej sadzby (3-10 rokov) vo výmere 3 rokov je postačujúce na ochranu spoločnosti a nápravu a výchovu páchatel'a, ako aj odsúdenie škodlivosti jeho konania, keď súd prihliadal na skutočnosť, že v minulosti odsúdený napriek častej trestnej činnosti nebol podrobovaný priamemu výkonu trestu odňatia slobody a až v súčasnosti sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody uloženému Okresným súdom Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/60/216 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 3To/49/2017 a to vo výmere 3 rokov a tak sa možno domnievať, že aj rozsahom kratší trest odňatia slobody spojený s jeho priamym výkonom v nadväznosti na prevýchovný efekt trestu uloženom v iných konaniach naplní trestným zákonom predvídaný účel trestu. Súd vzhľadom na poznatky o osobe obžalovaného, početnosť trestnej činnosti za ktorú bol odsúdený (v rozsahu, v ktorom na ňu súd môže prihliadať) a skutočnosť, že sa v súčasnosti nachádza v priamom výkone trestu odňatia slobody odôvodňovala jednoznačne uloženie trestu odňatia slobody vo forme jeho priameho výkonu. Súd s poukazom na skutočnosť, že obžalovaný nebol pred spáchaním trestného činu, za ktorý ho súd odsudzoval vo výkone trestu odňatia slobody tohto zaradil na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia v súlade s ust. § 48 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Poškodený si v trestnom konaní uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 22.000,- € s príslušenstvom. Súd napriek skutočnosti, že obžalovaný bol uznaný za vinného zo skutku, ktorým poškodenému spáchal škodu v celkovej výške 32.000,- € a túto do času rozhodovania súdu nahradil iba v rozsahu 10.000,- € odovzdaním vozidla poškodenému v hodnote 10.000,- €, nemal za súladné so zákonom priznať poškodenému nárok na náhradu škody. Súd jednak poukazuje na skutočnosť, že sám poškodený pri jeho výsluchu na hlavnom pojednávaní uviedol, že vo veci dohody o urovnaní, ktorá je obsahom aj trestného spisu a ktorá dohoda obsahovo pokrýva záväzok obžalovaného spojený s prevzatím finančných prostriedkov vo výške 32.000,- € od poškodeného, ktorý je aj súčasťou konania, za ktoré je v tejto veci obžalovaný odsudzovaný, bol na základe uvedenej dohody vo veci vydaný exekučný titul a tento nárok je (v rozsahu 17.000,- €) exekučne vymáhaný. Zo znenia tejto dohody jednoznačne podľa súdu vyplýva, že poškodený sa s obžalovaným a jeho manželkou dohodol, že jeho pôvodný nárok na náhradu škody vzniklej konaním, za ktoré súd obžalovaného odsudzuje je v plnom rozsahu včítane príslušenstva nahrádzaný novým záväzkom vyplývajúcim z tejto dohody v súlade s § 516 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Keďže súd v adhéznom konaní rozhoduje v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva (v tomto prípade Občianskeho zákonníka) súd mal jednoznačne za dané, že nárok poškodeného na náhradu škody v adhéznom konaní nemožno priznať. Podľa názoru súdu jednoznačne vzhľadom na dikciu úvodného odstavca článku II. spomínanej dohody o urovnaní (kde s poukazom na článok I. sa za sporný nárok, ktorý sa urovnáva považuje aj škoda, ktorá mala byť spôsobená poškodenému obžalovaným v tomto trestnom konaní a podľa štvrtého odstavca článku II. dohody sa poškodený vzdáva voči obžalovanému akýchkoľvek iných nárokov z titulu istiny, alebo úrokov z omeškania z pohľadu pôvodného nároku, možno konštatovať, že poškodený svoj nárok na náhradu škody v celom rozsahu nahradil novým záväzkom (ktorý mu súdne už aj bol priznaný a ktorý exekučne vymáha) a tak mu tento nemožno v trestnom konaní priznať napriek skutočnosti, že si ho riadne uplatnil. Pokiaľ však poškodený pri svojom výsluchu a pri uplatnení škody v trestnom konaní trval, že žiada náhradu škody a že popri škode uvedenej v dohode o urovnaní súd takýto nárok nemal v trestnom konaní za preukázaný a preto poškodeného v súlade s ust. § 288 ods. 1 tr. poriadku s týmto nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trenčíne. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. (podľa §309 ods. 1 Tr. poriadku).